

dette Spørgsmaal bør aldeles afgjort bestemmes ved en endelig Lov. Og der er endvidere noget, som er beslægtet dermed, Spørgsmaalet om Prinsesseudstyr. Dette, at vi i hvert enkelt Tilfælde, hvor der af Kongehuset eller af Hoffet maatte ytres Ønske om et Udstyr, skulle have en ret pænlig Forhandling om hele Princippet i denne Sag, er meget forkasteligt. Det er hverken godt for Rigsdagen, ej heller for Kongen. Intet vil være naturligere, end at man i en organisk Lov om disse Forhold ogsaa optager Bestemmelser om, i hvilke Tilfælde der skal gives Prinsesseudstyr.

Altsaa, der er den største Opfordring til at faa en definitiv Ordning og til at faa den i et Omfang, der gaar langt ud over det foreliggende Lovforslags Omfang. Hvis vi nu vedtage Loven og lade Tiden gaa paa de mere eller mindre ubestemte Udsigter, som Ministeren giver os til det kommende Lovforslag, ere vi igen inde paa det usikre og kunne ikke med nogen Fortrøstning vente, at vi faa en for Rigsdagens Interesser tjenlig og ogsaa Kongens Interesser varetagende Lov om disse Forhold. Det er dette, som det Parti, hvortil jeg hører, bestemt ønsker. Regeringen skulde have og har haft rigelig Opfordring og desuden tilstrækkelig Tid til at komme med et saadant Lovforslag, men Regeringen er ikke kommen med Lovforslaget. Vi ville ikke tage den det ilde op, vi ville give den Tid dertil, vi ville sige til den: Et Aars Tid til Betænkning, til Overvejelse, til Udarbejdelse af et Forslag kan Regeringen have, vi ere villige til at give et Aars Forlængelse af den midlertidige Lov, som vi vedtog i 1906, men saa ønske vi til næste Aar et baade i Henseende til Omfang og i Henseende til Indhold fyldestgørende Lovforslag om denne Materie. Kun under Forudsætning af Tryghed for en endelig Ordning ville vi stemme for det foreliggende Lovforslag. Men da denne Tryghed ikke gives os, og Regeringen ikke forelægger et Lovforslag om en almindelig Ordning, kunne vi under disse Forhold ikke give det foreliggende Lovforslag vor Stemme.

Finansministeren (Vilhelm Lassen):

Det foreliggende Lovforslag er kun en umiddelbar Fortsættelse af det Lovforslag, som dette høje Ting vedtog i Fjor. Dette høje Ting vedtog i Fjor ikke blot, at der skulde gives disse Hofffunktionærer og Embedsmænd Pension, men det vedtog ogsaa, ifølge hvilke Principper Pensionerne skulde beregnes, og naar ikke Forslaget blev for-

muleret saaledes, at der for hver enkelt Person blev bestemt, hvor meget han skulde have i Pension, var det kun, fordi der ikke var Tid til at skaffe de Beregninger til Veje, paa Grundlag af hvilke Pensionerne skulde fastsættes. Dette blev overladt til Finansministeren, og det er saa sket i Sommerens Løb, og i Henhold dertil, i Henhold til den Lov, som dette Ting og det andet Ting have vedtaget, og som Hans Majestæt Kongen har stadfæstet, ere disse Pensioner, som her staa opførte, allerede udbetalte i 12 Maaneder. De vedkommendes Pensionsret er ikke blot i Virkeligheden anerkendt, men disse bestemte Pensioner ere Maaned efter Maaned i Henhold til Rigsdagens Bevilling udbetalte. Sagen er altsaa i Virkeligheden afgjort for dette Tings Vedkommende.

Det er en given Ting, at naar man her har fastslaaet, at disse Personer, som have været ansatte saaledes ved Hoffet som de, der her er Tale om, skulde have Pensionsret, og naar man udtrykkelig fastslaar, at de skulde have Pensionen beregnet efter Loven af 24. Februar 1858, og at Understøttelserne ligeledes skulde beregnes efter samme Maalestok, og at Understøttelserne én Gang for alle skulde beregnes efter de Principper, som ere nedlagte i de tidligere Hofpensionslove, er der tildelt disse Mennesker ikke blot i al Almindelighed en Pensionsret, men Ret til en bestemt Sum, en Ret, som man under ingen Omstændigheder kan tage fra dem. Den Sag er i Virkeligheden saa afgjort, som nogen Sag kan være, og det, som hører til, er, at der her nu i Dag skal gives den formelle Sanktion paa den Beslutning, som dette høje Ting i sidste Rigsdagssamling vedtog.

Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott), der talte som Ordfører for Socialdemokraterne, vilde ganske vist hævde, at Rigsdagen her ingen Pensionspligt havde. Han sagde, at det stod endog udtrykkelig i Loven af 24. Februar 1858. Nej, hvis dette stod i Loven af 24. Februar 1858, stod der ikke, at der skulde gives en Lov om, hvorledes Pensionerne skulde være. Det er netop en udtrykkelig Hævdelse af, at Staten i Princippet vil give Pension til disse Personer. Men dernæst er denne Sag i Virkeligheden ogsaa afgjort derved, at dette Ting og Venstre som Flertal i dette Ting gentagne Gange, ja, hver Gang dette Spørgsmaal har været fremme, ikke blot har anerkendt, at der forelaa Pensionspligt, men ogsaa udtrykkelig anerkendt, hvor langt